

Hegni og arbeidshugur átti at komið samfelagnum meira at gagni

Nú er so tann dagur komin, tá ið pisurnar eru floygdar og skulu út at royna sær flogið. Eftir at hava gingið i skúlanum i nokur ár eru vit liðug, og vit stóga á og hugsa okkum um eina løtu, meðan vit lita aftur á hesi árin, ið nú eru farin, og fram móti teimum árunum, ið nú liggja framman fyrri stavn.

Um tey árin, vit gingu i skúlanum, má sigast, at tey hava verið strævin, men lærurik. Um ein ikki visti tað fyrr, so fann ein út av, at arbeidast má fyrri at náa tað mál, ein setir sær; hjá einum og hvørjum av okkum hevur tað onkuntíð verið eitt stríð at komið i gjøgnum tað, ein

skuldi. Tað hava eisini verið mangar hugnaligar og stuttligar lotur og ein lekk nógvin fólk, bæði millum næmingar og lærarar.

Etlanin við students- og seinni eisini HF-prógvinum er at gera ein foran fyrri at fara undir hægri lesnað. Prógvið er ikki nokur endalig útbúgving. Ein fær eitt grundarlag av vitan i mongum ymiskum lærugreinum, tað vil siga a mongum ymiskum okju, og við hesum kann ein fara undir nógvin ymisk slog av víðari útbúgving. Hetta breiða grundarlagið ger ein eisini betur foran fyrri at fara út i samfelagið, umframt at tað er ein tyri-reiking til hægri lesnað.

Studentaskúlin og HF-skeiðið er tí als ikki tað versta staðið fyrri tey ungu, sum i løtuni onki arbeid faa.

Sum tað sæst i dag, so eru studentarnir og HF-ararnir ung fólk, og tað sigst at liggja ungdominum til at vera ómhugsin og vilja broyta alt. Enski rithøvundurin Bernhard Shaw, hevur sagt hesi kendu orðini um hin umhugsna og hin ómhugsna: »Hin umhugsni lagar seg eftir umstøðunum. Hin ómhugsni gevst aldri við at faa lagað umstøðurnar eftir sær. Alt framstíg veldst tí um hin umhugsna«. At doma út fra hesum orðunum, ið

Á pisufundinum mikukvöldið helt

Dánjal Jákup Bærentsen, sum

umboð fyrri tær ynklahtu pisurnar, hesa røðuna:

innihalda ikki so litið av vísdomi, skuldi ein hildið, at um ein vil betra okkara samfelag, so er bert at leggja i vaðið, ju meira ómhugsin, ju betur. Her kemur tó tað fram, ið sitatið ikki nevnr: at tað ikki er ein og hvør broyting, ið er eitt framstíg. Tað krevst tí av okkum studentum og HF-arum, at vit duga at meta um, hvat er vert at varðveita av tí, sum er i dag — tí her er nógvin vert at varðveita — og hvørjar broytingar eru til tað betra. Hetta bæði vóna og halda vit, at skúlin hevur lært okkum eitt sindur um.

Lita vit nú frameftir, so siggja vit skjótt ein trupulleika fyrri okkum

pisum: tað er, at tað verður torført og hjá summu

kanska ómögugt at fáa tað arbeid ella ta útbúgving, ein ynskir sær. Tað er, tá saman um kemur, ikki bert vit sjálvi, men eisini tørvurin i samfelagnum, sum avger, hvar vit enda. Ynksini hjá teimum ungu og tørvurin hjá samfelagnum kunnu aldri væntast at vera heilt tey somu, so hesin trupulleikin kann neyvnan nakrantíð vera loystur til fulna. Tó má sigast, at betur kundi verið skipað fyrri enn i dag, soleiðis at tað hegri og tann arbeidshugur, tey ungu i dag hava, varð samfelagnum til meiri gagn.

Vit pisur, ið standa her i dag, skara kanska eitt sindur burtur úr fjøldini, við tað at vit nú hava tikið students- ella HF-prógvin, men vit mugu ongantíð gloyma, at øl i okkara samfelag mugu arbeida fyrri at betra kortini hjá hvørjum øðrum. Vit mugu minnast til, at samfelagið er ein stór heild, og at vit øll hava brúk fyrri hvørjum øðrum.

At enda fari eg at ynskja øllum tykkum pisum góða eydnu og styrki at klára tann mótbúrd, livið gevur einum og hvørjum. Eg ynksi tykkum og tykkara avvarðandi hjartaliga til lukku við prógvinum.

Um Beintu, sigling og 700 ára gamlan høvil

Mondul er útkomin. Sum altíð eru fleiri áhugaverdar greinir at finna i tíðarritinum hjá Foroya Fornminnissavni.

Seks greinir ella frá-sagnir eru i bladnum umframt onkur minni frá-sogn.

Ein dóttur hjá læknanum Erik Faber hevur Latið Mondli nokur brov, pápi hennara skrivaði til vinfólk, meðan hann var lækni i Foroyum. Talan er um frálikar lýsingar av Havnini.

Saman við greinini, sum

Bárdur Jákupsson, ritstjóri, hevur týtt, eru fleiri myndir úr myndabók frá 1897, sum Faber átti.

»Gamli handelslistar kallast grein hjá John F. West. Hetta er tilfar, hann hevur úr gerðabókunum hjá stiftsamtmanninum

yvir Foroyar. Burtur úr hesum vordistum lýsir John West voru- og handelsviðurskipti i hini oldini.

I skýmingini tann 12. november 1975 kom Torben Diklev, sum starvast við fornminnissavnið, ein grip úr víði. Gripurin var ein høvil — 700 ára gamal! Tað er Torben sjálvur, sum hevur skrivað greinina um høvlin og um aðrar høvlar, funnir eru aðrastaðni.

Fyri stuttum hevði Sosialurin eina frásogn um eina optimist-jolla, men tað er ikki um slíka sigling, ein grein i Mondli snýr seg um. Nei, aftur móti um sigling, seglseting og seglforing á einum attamannafarið. Robert

foddur uml. 1860, var ikki fegin um ta mynd og skodsmál, Harra Brunn gav Beintu i bók síni »Herr Peder Arrheboe — Fortælling fra Færøerne fra det 18de Aarhundrede«. Sagt verður i innganginum til greinina, sum kallast »Beinta var ikki so ring«, at tað er henda áskoðanin, sum fólk seinri hevur fingið um Beintu.

Arne Thorsteinsson skrivur um Hans Niklái sjálvan.

At enda hevur Foroya Forngrípafelag brot úr árs- Joensen hevur skrivað greinina, sum er prýdd við fleiri áhugaverdum myndum. Robert letur heimildarmenn sínar — foddur i hini oldini — siga frá.

Seglsigling við stórri foroyiskum bátum verður kanska ein »sportur«, sum einaferð verður tikið upp? Hvið ikki?

Hvussu var Beina. Góð? Ring?

Eitt kvendi ella eitt lættlynt, og tekkiligt sprund? Fólk koma at hava ymiskar meiningar um okkar góðu prestafrú og i Mondli fáa vit eina meining afturat.

Míðvingurin Hans Niklái Niclasen, sum er frágreiðingini fyrri 1982.

Mondul er nú komin út i sjei ár. Fornminnissavnið hevur gjørt og prentað eitt yvirliit yvir innihaldið hesi árin. Mondul fæst ikki til keypt. Hann verður bert sendur haldarum.

Sandavágshovilin: Ole Wich, foto.

Mynd i Mondli: Við sjógv i Kollafirði. Masturin er sett og spent. Myndin er úr savninum hjá Faber